कुपिता नु न कोपकारणं
सकृदप्यात्मगतं स्मराम्यहं ।
प्रभुता रमणेषु योषितां
न हि भावस्खलितान्यपेक्षते ॥ ८९ ॥

॥ ससंभ्रममुपविश्यानन्तरं जानुभ्यां स्थित्वा कुपितेति पठित्वा विलोक्य ॥

कथं कथाविच्छेदकारिणी स्वकार्ये व्यासक्ता । अथवा सुष्ठु खल्विदमुच्यते ।

मह्यदपि परदुःखं शीतलं सम्यगाहुः
प्रणयमगणयित्वा यन्ममापद्गतस्य ।
अधरमिव मदान्धा पातुमेषा प्रवृत्ता
फलमभिनवपाकं राजजम्बूद्रुमस्य ॥ ९० ॥

तदेवं गते ऽपि प्रियेव मे मञ्जुस्वनेति न मे कोपो ऽस्यां । सुखमास्तां भवती । साधयामस्तावत् ॥ उत्थाय द्विपदिकया परिक्रम्यावलोक्य च ॥ अये दक्षिनेन वनधारायां प्रियाचरणविक्षेपशंसी नूपुरशब्दः । यावदेनमनुगच्छामि ।

पिअअमविरहकिलामिअवअणओ
अविरलवाहजलाउलणअणओ
दूसहदुक्खविसंठुलगमणओ ।
पसरिअगुरुताबदीबिअङ्गओ
अहिअं दुम्मिअमाणसओ दरिअं गओ
काणणे परिभमइ गइन्दओ ॥ ९१ ॥